

Ne vítání hosté mezi námi

Doba prudkého účtování na všech stranách, která se podobá době revolučních kvěsná, nesnáší dobře jenného odstínování idejí a akcí. Vsechno se odehrává jen v ostrých obrysech, škála se přikře rozestupuje na černou a bílou. Nikdo nemá takového základního rozlišení jednou provždy víc zapotřebí, než národ český, který se taková desítkletí pohybuje krotce po cestách středu, o nichž praví Apokalypsa, že „kdo není aniž studentý, aniž horký, toho vyvrhu z úst svých“.

Na druhou stranu není situace křesťana ve vědomí tohoto pobloudivého lidu tak jasná, aby tu nebylo nebezpečí nastavení nepochopení pro jakoukoliv akci. V popředí nových pořádků, které nám nastávají nebo nastat musí, stojí otázka židovská. Naše stanovisko k ní je dobře známo. Avšak mnozí se udiveně ptají, jak je možno spojit antisemitismus s křesťanstvím. Je tedy třeba si tuto otázku zřetelně rozložit.

Antisemitismem rozumíme rasovou nenávisť k Židům, nendávist podlezenou ideologicky nervnocenosti ras. Křesťanovská, neboť ví, že všichni lidé jsou děti Boží. Ví ovšem též, že národ židovský, národ vyvolený, sel slepě kolem tajemného díla Zjevení a nepoznal Me-

siáše. Evangelium sv. Matouše, které se čte na nedějí XIX. po Sv. Duchu, přimáá podobensví o Králi, jenž vystrojil svábu, avšak ti, kdož byli pozváni, nepřišli, ale zjímavě služebníky královy, zabili je a odesli do svých domů a za svou práci. Král, rozněvav se, vyřáhl proti nim, zahubil je a zapálil město jejich. Nedá se tato část podobensví vztáhnout zvláště na národ židovský? Tento národ jenž byl pozván na hostinu spásy, předpovídánou proroky, odmítl; vlast jeho srdce je pokřena, nemají vlastní; jsou věkovými bězenci mezi národy ostatními. Jsou hodni nenávisť krále, jenž proto ně přichystal hostinu svatební, nejsou však jakožto národ hodni nenávisť naše, nýbrž naši lítosti. Jak by bylo od křesťana nedůstojné: cítit k Židům nenávisť rasovou!

Avšak Židé, jako ustavení bězenci a hosté, žijíci mezi námi, nepočínají si jako hosté. Neděkuji za pohostinství, nemají jako hosté v úcte naše domovy; naše hodnoty duchovní, po předcích zdeděný životní řád našich domovů. Nepoklekají, kde my poklekáme, nemějí, kde my mříme, počínají si jako samozvaní ruské nášich řádů a páni našich věcí. Hostin takovým je nejen dovoleno, ale spravedlivě odepřít pohostinství. Neboť

svou neúctou k našim řádům vydávají pohostinství, ale co víc, kazí nám děti a pokoj v domě.

Takový je náš poměr k Židům. Nevede nás záští, abychom jim odpřáli chleba, ale vede nás láska k našim domovům, k našim předkům i potomkům, abychom jim odpřáli práv, která jim nepřishějí. A naše láska k domovům a řádům našim není ochotna dát se narušit jakoukoliv sentimentalitou.

Je nám tedy nepochopitelné, z jakého titulu Židé jakožto hosté u národů křesťanských mohou předstírat, že pracují s námi na budově kultury evropské, která je jediné kulturou křesťanskou, na naši národní kulturu, která rovněž je jediné křesťanská. Tato práce není pro hosty a bězence, ta je pro domácí.

Zrovna tak věci hospodářské, které souvisejí s prací a rozdělením statků v národě, nemohou být v rukách cizích. Právě v tomto ohledu cítí nejšší veřejnost úctast těchto cizích živů nejsilněji a z těchto pohrtek také vznikají nejprudší bouře odporu proti nim.

Pro nás je tedy samozřejmé, že se nepotřebujeme uchýlovat k ideologím jakmkoli a tudíž ani k antisemitismu, abychom rázně a bez rozpáků vyčistili svůj hospodářský a národní život od elementů

OBNOVA
22. října 1938

židovských a odkázali je jakožto hosty, a to hosty nikterak mlé a víané. do zvláštích hostinských pokojů. A zase ještě jen ty hosty, kteří u nás požívají práva pohostinství po určitou dlouhou dobu, a ne ty, kteří se o ně tak čile ucházají teprve v posledních letech, když je vykazovali odjinud. A vědělí patrně, proč je vykazují. Bude velmi spravedlivé, když se budou případy Židů v našem národě řešit jednotlivě.

Nepáli nás antisemitismus, ale prosit Židé. Cih jinými slovy: pro otázku antisemitismu máme jediné řešení — antisemitismu u s.
Václav HENC